

Alles wordt
kleiner,
behalve jouw
buik

Alles wordt
kleiner,
behalve jouw
buik

Philippe Diepvents

Schrijver: Philippe Diepvents
Coverontwerp: Philippe Diepvents
ISBN: 9789464058888
© Philippe Diepvents – juli 2020

Voor Rosa Verhoeven
49 cm, 2,95 kg
en geboren in interessante tijden

*Ring-a-round the rosie,
A pocket full of posies,
Ashes! Ashes!
We all fall down.*

1

Hallo, mijn naam is Herman en bijna iedereen hier noemt mij ook zo. Er zijn wel een paar mensen die me Manu noemen, maar van hen vind ik dat niet erg, ook al is het geen correcte afkorting van mijn naam. Een correcte afkorting van mijn naam zou bijvoorbeeld Herm zijn, of desnoods Mannie, maar in ieder geval niet Manu.

De reden dat bijna iedereen hier gewoon Herman tegen mij zegt, en niet Manu, is dat ik de assistent van de baas ben. Als je de assistent van de baas bent, dan durven ze je naam niet af te korten, ook al ben je vriendelijk. Ik ben altijd vriendelijk.

Onze baas heet Guy en hij heeft een heel groot wit kantoor met daarin een oranje stoel met plaats voor maar één persoon en zijn kantoor bevindt zich op de hoogste verdieping van het gebouw waarin ons bedrijf is gevestigd. Als je in de oranje stoel zit, dan kijk je naar buiten door het grote raam, want zo is hij opgesteld. De stoel heeft geen poten maar is met een dikke koord aan het plafond bevestigd en

heeft de vorm van een gigantisch ei. Het velours aan de binnenkant is ook oranje. Omdat de stoel niet aan de grond bevestigd is, gaat hij een beetje wiebelen als je erin gaat zitten, en dat geeft een raar gevoel, en omdat hij de vorm heeft van een ei worden alle omgevingsgeluiden gedempt. Je zit daar dan, met je ogen en oren afgeschermd van wat er om je heen gebeurt, kijkt naar buiten en hangt schijnbaar een beetje te zweven in de lucht. Het is een heel rustgevend gevoel en daarom is het echt een goede plek om te gaan zitten wanneer je even wil nadenken. In de catalogus met kantoorartikelen waaruit je kan bestellen, staat naast een plaatje van het oranje ei de naam 'Siddharta'. Dat vind ik wel een mooie naam voor een stoel, ook al klinkt het een beetje raar. Een beetje raar zijn of klinken is niet erg.

Toen ik mijn eigen witte kantoor kreeg op de verdieping van Guy, heb ik ook een Siddharta besteld. Op de verdieping van Guy zitten verder alleen mensen die in de raad van bestuur zetelen en degenen die de mensen die in de raad van bestuur zetelen assisteren. Er is ook nog een secretaresse, maar die zit achter een balie tegenover de lift en heeft geen eigen kantoor en al zeker geen oranje ei.

Hoe het komt dat ik de assistent van Guy werd is een beetje een lang verhaal, maar kort samengevat komt het erop neer dat ik hem zo'n anderhalf jaar geleden ergens mee heb geholpen en daardoor kreeg ik een promotie. Voordien deed ik de onkostennota's en ook soms de opvang van nieuwe medewerkers. Ik denk dat een tweede reden dat ik de assistent van Guy werd ook ligt in het feit dat ik hem ooit per ongeluk Guy-E-O genoemd heb in plaats van CEO Guy, en dan deed alsof het een zelf gevonden grapje was en niet een vergissing, en hij daar toen heel hard om moest lachen, om dat grapje.

De assistent zijn van de baas houdt - naast het feit dat ik nu ook een wit kantoor en een oranje nadenkstoel heb, dat ik wat meer geld verdien elke maand en dat mensen mijn naam niet meer durven af te korten - voornamelijk in dat ik in plaats van wat ik vroeger deed nu drie andere dingen moet doen.

Het eerste ding dat ik moet doen is Guys geheugen spelen. Dat betekent dat ik in vergaderingen goed oplet en alles opschrijf en dan later Guy aan dingen herinner die hij niet meer weet.

De tweede taak is dat ik optreed als Guys rechterhand. Ze noemen dat 'rechterhand'

omdat dat de hand is waarmee je dingen doet, tenzij je linkshandig bent, en naast zijn hand gebruikt Guy dus ook mij om dingen te doen. Hij vraagt me dan bijvoorbeeld om iets in orde te brengen of om iemand anders iets te vragen of op te dragen en wanneer ik dat dan doe, dan voeren ze de opdracht meteen uit want dan is het alsof Guy het gevraagd heeft, alleen gebruikte hij mijn mond en stem om dat te doen.

Het derde wat ik moet doen is Guy advies geven over de dingen waarvan hij niet zeker is. Dat laatste vind ik de moeilijkste taak, want Guy is heel slim en heeft veel diploma's en als hij het antwoord niet weet, hoe moet ik het dan weten? In het begin werd ik er zelfs heel zenuwachtig van, van dat advies geven, want stel je voor dat ik een verkeerd advies geef en daardoor gaan er dan dingen kapot of verliest het bedrijf geld of zo. Maar Guy zegt dat ik gewoon moeten zeggen wat ik denk, of wat er in mij opkomt bij zijn vraag, ook als dat gewoon iets is dat ik ergens gelezen heb of als het iets is dat uit de buik komt. 'Zeker als het iets is dat uit de buik komt, zegt hij.

Met 'iets dat uit de buik komt' bedoelen mensen iets wat je spontaan te binnen schiet en waarvoor je eigenlijk geen echte

argumenten hebt, maar wat uit een geheimzinnig plekje diep in jouw binnenste komt opborrelen en wat daarom waarschijnlijk wel waar is, want om een of andere reden zit waarheid altijd vanbinnen. Ik werd daar niet echt minder zenuwachtig door, want eigenlijk slaat dat nergens op en kan wat je spontaan te binnen schiet net zo goed totaal fout zijn. Maar toen zei hij ook nog dat het eigenlijk niet zoveel uitmaakt wat ik precies zeg, want dat hij dat advies ook niet zomaar blindelings ging volgen, en dat het feit dat hij van gedachten kon wisselen met iemand die hij kon vertrouwen, veel belangrijker was dan wat ik precies voor advies gaf. En dat stelde me dan wel weer een beetje gerust.

Op sommige momenten mis ik de onkostennota's wel, maar andere dingen mis ik dan weer niet, zoals dat mijn collega Karel vroeger soms op de dienst boekhouding en personeel deed alsof hij mijn baas was, ook al was dat niet echt zo. Wat ik ook niet mis, is dat ik toen geen oranje nadenkstoel had.

Soms vragen mensen me of ik mijn collega's niet mis, daar helemaal boven op de verdieping van Guy, maar dat vind ik een beetje een rare vraag omdat mijn collega's

toch niet weg zijn, ze zitten alleen wat verder bij me vandaan.

Ik heb 314 collega's, wat leuk is omdat dat getal je doet denken aan het begin van pi, maar verder is dat niet zo belangrijk. Van die 314 collega's zijn er vier die mij nog steeds Manu noemen. Die vier zijn: Josse, Margot, Paul en Guy. Vroeger was er nog een collega die me Manu bleef noemen na mijn promotie, en haar naam was Katrien, maar die werkt hier niet meer.

Er is ook één collega die geen mens is maar een robot. Dat klinkt heel bijzonder, maar zo bijzonder is het niet. Ik ben al lang aan hem gewend. Robots zijn een van die dingen die klinken alsof ze uit de toekomst komen maar eigenlijk zijn ze hier ondertussen al lang, ook in bedrijven en op de werkvloer, en worden we gewoon oud en is de toekomst al wel een tijdje bezig, alleen hadden we het nog niet door. Zijn naam is HC-315, wat een afkorting is voor HardCare humanised utility unit, derde generatie, gepatenteerd door WeCare Solutions Worldwide. HC-315 doet de ontvangst. Vroeger deed iemand anders dat, maar die was oud en lelijk en helemaal niet vriendelijk, en aangezien zij met pensioen gingen moeten we het daar niet over hebben.